

La germană a fost ceva mai bine, am luat patru plus, dar ai mei tot nu au fost încântați.

Cum n-au fost încântați nici că am luat patru la testul de la franceză, dar eu zic că asta nu se pune, pentru că a fost doar un test, și nu teză. Din fericire, la teză am luat trei.

Doar că am făcut greșeala și i-am anunțat când dăam tezele și lucrările, așa că nu m-am putut eschiva când mama mă tot întreba ce note am luat și când a primit răspunsul dorit tocmai la ședința cu părinții.

Acasă s-a dezlănțuit iadul! Mi-a luat aproape o oră să-i scot din cap ideea cu meditațiile. Prin urmare, acum sunt prudent și nu i-am spus nimic de teza de azi. De ce să trezești dulăul care doarme?

În al doilea rând:

Unde mi-aș putea instala videocamera, ca să înregistrez orele de istorie fără ca proful să vadă?

Pentru că din moment ce e evident că Torres nu suferă de vreo boală din aia cu inițiale, ci pur și simplu nu știe suficient de bine germană, e un scandal!

Ideea lui Nico, să chemăm televiziunea, nu e chiar așa de proastă. Am auzit că televiziunile particulare plătesc bani buni pentru subiecte fierbinți. Cel puțin așa spune Nico, și el e expert. Nu că ar fi vândut vreodată vreun subiect, dar are ceva unchi care lucrează la televiziune. La RTL, cred. Sau la SAT1. Habar n-am, trebuie să-l întreb.

În orice caz, Nico spune că ăia sunt mereu în căutare de subiecte pentru documentare din viața reală, care deconspiră

chestii tari. Situația dezastroasă din școli ar trebui să fie și una, și alta!

Mă întorc pe furiș spre meu.

– Jour fixe la patru. Subiectul: Torres la tv.

– *Knorr-fix ce?*

Nico iar nu pricepe nimic.

De ce, mă rog, a ales latina în loc de franceză? Dacă nu ascultă niciodată de mine!

Termenul „jour fixe“ îl știu de la tata, care spune ba „meeting“, ba „jour fixe“ atunci când vorbește de vreo ședință de-a lui. Pentru că sună a chestie importantă și cool, l-am preluat imediat.

– Jour fixe ne nu nici un knorr-fix. E ședință, cap pătrat. Subiectul: cum facem noi rost de bani.

– Înțeleg!

Lui Nico îi strălucesc ochii de fericire. Bani este cuvântul magic. Amândoi suntem permanent falșiți și în căutare de noi surse de venit.

Luna trecută am împărțit, de exemplu, pliante pentru Edeka-Kowalski. Dar după numai două săptămâni ne-am oprit. Tot un scandal și acolo. Tipii chiar ne-au cerut să lucrăm duminică și să mergem din casă în casă, să băgăm pliantele în cutia poștală! Doar pentru ca luni dimineața casnicele să se repeadă direct la magazinul Edeka.

Dar nu le merge cu noi!

Nu primeam spor de duminică și pentru că mai și turna cu găleata, ne-am ușurat munca. Lui Nico i-a venit ideea să atârne pliantele de stâlpul de iluminat electric de pe stradă.

– Așa poate să le vadă oricine trece pe-aici, a spus Nico.

Genială idee.

Ar fi putut să fie a mea.

După ce am înfrumusețat toți stâlpii cu pliantele de la Edeka și am aruncat celelalte zece pachete într-un coș de gunoi pentru hârtie – exact, avem grijă de mediul înconjurător! –, ne-am trezit că o clientă ne pârăște la Edeka, la Kowalski.

Babă pârâcioasă.

Lui Kowalski ideea noastră nu i s-a părut deloc genială și a vrut să ne concedieze imediat. Pentru că noi nu așteptăm să fim dați afară, am demisionat.

– Domnule Kowalski, condițiile de lucru de aici sunt inumane și asociale, am spus. Voi aduce toate acestea la cunoștința lui Ferdi.

– Cine e Ferdi? Fratele tău mai mare? Crezi că poți să mă ameninți cu el?

Kowalski avea într-adevăr obrăznicia să râdă de mine.

– O să vedeți!

Am ieșit din magazin cu frunțile sus și, din păcate, abia atunci mi-am dat seama că sindicatul cu care voiam să-l ameninț se cheamă VER.DI și nu FERDI.

La naiba.

Totuna.

Sincer să spun, în sinea noastră ne bucuram că nu s-a ales nimic de slujba asta, pentru că minșisem un pic în privința

vârstei și ne temeam să nu fim prinși. Se știe că n-ai voie să lucrezi decât după ce ai împlinit 13 ani, iar nouă ne mai lipsește câteva luni.

Colega noastră de clasă Blinda, deci de fapt Linda, fiica lui Kowalski, a mai și încercat să ne lămurească în ziua următoare la școală cât de popular și de îndrăgit este tatăl ei de toți angajații, dar ca fiică evident că are păreri preconcepute în această problemă.

Ora de istorie curge lin, iar eu nu am făcut nici un progres în a-mi pune gândurile în ordine. Trebuie să amân chestia cu camera de filmat până la „jour fixe“, acum lucrarea la mate are prioritate. Mă întreb dacă să o rog pe Carolin în mod oficial în pauză să mă lase să copiez de la ea, atunci și-ar putea împinge caietul spre mine de la început.

Pe de altă parte, am și eu mândria mea. Mai bine o fac pe furiș. Altfel ar trebui să o aud zile la rând cum se laudă ce inimă bună are.

Torres balmăjește ceva despre epoca de piatră și despre Egipt, dar pocește tot timpul cuvintele și toți chicotesc. Pare tot mai iritat și deja nu mai scrie nimic la tablă. Probabil nu mai îndrăznește.

Ei bine, ghinion.

Nu-mi pare rău de el.

Nu-mi pare niciodată rău de profesori, că doar ei au puterea de partea lor.

În pauză mă tratez cu un baton de ciocolată, pentru calmarea nervilor, după care doamna Langenmeier-Geweke ne așteaptă plină de nerăbdare.

– Nu trageți de timp! Așezați-vă! Scoateți caietele și pixurile! Și raportoarele!

Raportorul.

Căca... fir-ar să fie, la naiba!

Știam eu azi-dimineață că am uitat ceva, dar nu îmi aminteam ce.

Raportorul!

– Nico? Raportor?

Mă întorc spre prietenul meu cel mai bun, căutând ajutor. Dar și el mă privește la fel de disperat și scutură din cap. Acum suntem deja doi. Văd o licărire de speranță. Dacă și-au uitat și alții raportorul, atunci poate crede Langenmeier-Geweke că a uitat să ne spună.

Privirea mi se plimbă peste capetele celorlalți, dar toți par să fie echipați. Ce prostie! Numai tocilari pe aici.

– Și-a uitat cineva raportorul acasă? Langenmeier-Geweke ne privește întrebător.

O, nu.

Nu-i merge cu mine.

Nu risc eu să mă noteze în catalog. Îmi plec capul și mă holbez concentrat la bancă. Nico pare să fi ridicat mâna în spatele meu, pentru că o aud pe Langenmeier-Geweke spunând:

– Nico Kolping. Aha. Altcineva? Ultima șansă!

Nu mă las eu înșelat de tonul ei prietenos, iar Nico prea e credul. Cum poate să se dea singur de gol? Sigur se alege cu o

însemnare în catalog. Și pentru că la trei însemnări primești o scrisoare acasă, iar eu am uitat deja de două ori să-mi fac tema la mate, sunt mut ca un pește. O să mă descurc cumva și fără raportor.

Langenmeier-Geweke deschide un sertar al catedrei și scoate un raportor la lumină.

– Poftim, Nico. Și data viitoare nu mai uiți, altfel primești o însemnare, e clar?

POFTIM?

Cum???

Nu primește însemnare acum?

Asta nu-i drept!

Dacă aș fi știut asta, bineînțeles că aș fi ridicat mâna și eu. Dar așa sunt tocilarii, imprevizibili. Nu te poți baza pe nimic.

Doamna Langenmeier-Geweke împarte foile de teză. Sunt două foi și văd de la prima privire că nu mă descurc fără ajutor. Din cauza asta îmi împing scaunul pe neobservate spre Carolin, ca să pot vedea cât mai mult. Ea se și apucă de scris.

Ce-i ăla, 3 sau 8?

Dacă nici asta nu scrie îmbârligat!

N-a învățat să scrie ca lumea?

Aproape că-mi sucesc gâtul, dar Langenmeier-Geweke se uită spre mine și îmi retrag capul în ultima clipă.

Fir-ar! Era să mă vadă.

Nu descifrez tot, dar sper că am copiat corect majoritatea răspunsurilor. Când ajung la problemele pentru care îți trebuie raportor, nu pot calcula unghiurile exact și le fac cu mâna.

Cred că ajunge măcar pentru un trei. Sau pentru o notă mai bună. Carolin a rezolvat toate problemele, și cifrele erau cât de cât descifrabile.

La sfârșitul orei sunt destul de mulțumit.

– Mai verificați totul o dată – în cinci minute predați lucrările, anunță Langenmeier-Geweke.

Ha! Să verifice ceilalți. Eu pot deja să mă relaxez, fiindcă Carolin este un as la mate, rezultatele ei sigur sunt bune. Cel puțin cele pe care le-am descifrat eu.

– Hugo? Nu te mai uiți o dată peste lucrare? mă întrebă profa de mate, enervantă cum îi e obiceiul.

Scutur din cap și mă uit la ea triumfător.

– Nu este nevoie. Am învățat atâta pentru lucrarea asta – încât sunt sigur că am făcut aproape totul corect, spun degajat.

Bine, am exagerat. Aseară am frunzărit o dată caietul, ceea ce pentru mine e mult. Matematica nu mă interesează în mod special și nici n-am de gând să mă duc la facultatea de mate. Matematicienii sunt seci ca o baltă uscată, iar eu nu am de gând s-o sfârșesc astfel. Să port nume dublu și să lucrez într-o școală. Scârbos.

Langenmeier-Geweke mă aprobă din cap.

– Frumos, Hugo. Mă bucur să aud asta.

Acum merge de la o bancă la alta și adună lucrările. Trag cu ochiul la foile lui Carolin și observ că nu și-a scris numele sus lângă A.

– Carolin, nu ți-ai scris numele, îi șoptesc.

– O, mulțumesc!

Carolin îmi zâmbește recunoscătoare și se grăbește să-l scrie.

Acum sunt pe deplin mulțumit. Măcar atât puteam face și eu pentru ea. Dar eu mi l-am scris?

Da, uite-l aici.

Hugo Kotsbusch.

Chiar lângă B.

Mă las relaxat pe spate. Doamna Langenmeier-Geweke se apropie și sunt pregătit să îi dau cele două foi ale mele.

Un moment.

Cum adică B?

La Carolin nu scria A?

De la o secundă la alta simt cum mă trec fiori reci și fierbinți. Mii de fulgere îmi străpung capul.

Mi se înmoaie genunchii.

Deschid gura și uit să o mai închid.

Mâinile încep să îmi tremure.

Nu poate fi altceva decât un coșmar!

Adevărul, și anume că nu este un vis, ci că au fost într-adevăr două subiecte diferite, mă lovește din plin.

BUMM!

Sunt terminat.

